

ת"פ 26233/04/15 - מדינת ישראל נגד ע

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 26233-04-15 מדינת ישראל נ' ע

בפני
כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ע ע

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד שרית דרור

ב"כ הנאשם: עו"ד שאול עזרא

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירת איומים, בשל כך שביום 26.11.14 בעת שהותו בבית החולים, תחת שמירה של השוטרת מעיין, אמר הנאשם למעיין שאם יגלה שר, בתו, אינה בתולה עוד, בשל כך שקיימה יחסים עם א, הוא יפגע בר ובא, כי "לא יישארו לו אצבעות" כתוצאה ממה שיעשה לא, תוך שהדגים תנועת קטיעה על אצבעותיו. כן אמר הנאשם כי יכול לשלם לאדם שיפגע בהם וכי יודע את מקום מגוריהם של הוריו של א ושל א עצמו ואת עיסוקו של אביו.

2. המאשימה ביקשה לקבוע בעניינו של הנאשם מתחם עונש הולם שבין מאסר בעבודות שירות לבין שמונה- עשר חודשי מאסר בפועל, וביקשה לגזור על הנאשם עונש המצוי בחלקו האמצעי- עליון של המתחם וכן לגזור עליו מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלונן. המאשימה טענה, כי הנאשם ביצע את העבירה הגם שמצבו הרפואי בשעת ביצועה לא היה טוב, הוסיפה כי ישנה חומרה מיוחדת בכך שהאיומים הושמעו באוזני שוטרת ששמרה עליו והדגישה את עברו הפלילי של הנאשם.

3. ב"כ הנאשם ביקש להתחשב בנאשם בשל גילו, בשל תרומתו למדינת ישראל, שהובילה לנתק בינו לבין משפחת

המוצא שלו, ובשל היותו אב לשמונה ילדים, אשר מרביתם משרתים במשטרת ישראל ובמשמר הגבול. ב"כ הנאשם הדגיש, כי אין לשקול לחובת הנאשם את העובדה שעמד על חפותו ועל הבאת ראיות להוכחת אשמתו, שכן מדובר בזכותו על פי חוק.

4. הנאשם לא ביקש להוסיף דבר.

מתחם העונש ההולם

5. הערכים המוגנים באמצעות עבירת האיומים הם שמירה על הביטחון האישי ושלוות הנפש של הציבור בכלל, ובתוך המשפחה בפרט.

6. בעת ביצוע העבירה היה הנאשם במעמד עצור, ומאושפז בבית חולים תחת שמירה רצופה של שוטרים. האיומים הושמעו באוזניה של שוטרת ולא באוזני קורבנות העבירה עצמם. עם זאת, העובדה כי הנאשם ההין להשמיע איומים באוזני שוטרת, בהיותו נתון במעצר, מלמדת על תעוזה רבה והיעדר מורא מפני החוק ומוסיפה מידה מסוימת של חומרה לאיום. אף על פי כן, שקלתי את העובדה כי מושאי האיום, בתו של הנאשם ובן זוגה, א, היו שוטרים בעצמם והיו עמיתים לעבודה של השוטרת שבאוזניה הושמעו האיומים, כך שאין מדובר במקרה רגיל של השמעת איומים באוזני איש מרות.

7. דברי האיום שהשמיע הנאשם כללו איום בנקיטת אלימות קשה נגד בן הזוג של בתו ונגד בתו, והנאשם הוסיף ותיאר באוזני השוטרת כיצד בכוונתו להוציא את האיום אל הפועל, תיאור מוחשי שהוסיף מידה של ממשות לאיום.

8. במסגרת פרשת העונש נטען, כי הנאשם השמיע את דברי האיום רק לצורך התרברבות. לא ניתן לקבל טענה זו, שכן הנאשם הכחיש מכל וכל כי אמר את הדברים.

9. בחינת רמת הענישה הנוהגת בפסיקה מלמדת כי במקרים דומים נגזרו, ככלל, עונשים שכללו רכיב מוחשי של מאסר בפועל או בעבודות שירות. ראו למשל רע"פ 1293/08 **קורניק נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 25.6.08); רע"פ 3378/14 **ליברכט נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 25.6.14); עפ"ג (מרכז) 52083-12-10 **קפש נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 2.2.11); ת"פ (שלום פ"ת) 54820-03-14 **מדינת ישראל נ' מרה** (פורסם בנבו 4.8.14); ת"פ (שלום כ"ס) 21895-07-13 **מדינת ישראל נ' קומימי** (פורסם בנבו 1.10.13).

עם זאת, ניתן למצוא מקרים, בהם, בנסיבות ייחודיות, הסתפק בית המשפט בעונש צופה פני עתיד בלבד. ראו למשל ת"פ (שלום פ"ת) 30773-02-13 **מדינת ישראל נ' מנצור** (פורסם בנבו 9.7.13); ת"פ (ראשל"צ) 32528-01-10 **מדינת ישראל נ' אברהם** (פורסם בנבו 21.2.10).

10. לנוכח האמור לעיל, מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם נע בין ארבעה חודשי מאסר שירותו בעבודות

שירות לבין שנים- עשר חודשי מאסר בפועל, ולצדמ מאסר על תנאי, ובמקרים המתאימים- גם פיצוי לקורבן העבירה.

העונש המתאים לנאשם

11. הנאשם בן 53. אשקול לזכותו את פעילותו למען מדינת ישראל ואת המחיר האישי ששילם בגינה, אשר לא הייתה עליהם מחלוקת.

12. מאז ביצוע העבירה חלפו כארבע שנים, ואולם ב"כ הנאשם לא ביקש להקל עמו בשל חלוף הזמן, ואמנם לא היה מקום להקלות בשל כך, שכן כתב האישום הוגש חודשים ספורים לאחר ביצוע העבירה, ומספר לא קטן של הדיונים נדחו בשל טעמים הקשורים להגנה.

13. בעברו של הנאשם שלוש הרשעות קודמות, לרבות בעבירות איומים ואלימות בתוך המשפחה. בגין הרשעתו האחרונה נגזרו על הנאשם בשנת 2015 ארבעה- עשר חודשי מאסר בפועל ועונשים נוספים. עונש זה נגזר לאחר שהנאשם ביצע את העבירה נושא התיק הנוכחי. העובדה שהליכים משפטיים קודמים לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע עבירה, שיש בה מידה רבה של כוחנות כלפי בתו, מחייבת שקילת שיקולי הרתעה אישית.

14. מובן כי לא ניתן לזקוף לחובת הנאשם את העובדה שעמד על כך שתובאנה ראיות להוכחת אשמתו. עם זאת מובן עוד, כי אינו זכאי להקלות שלהן זוכים מי אשר נוטלים אחריות על מעשיהם. קבלת אחריות על המעשים יש בה מימד של הכרת הפסול שבהם, ובשל כך גוררת עמה הפחתה בסיכון שאלה יחזרו על עצמם. העדר הכרה של הנאשם בפסול שבמעשיו מקימה חשש כי הוא ישוב ויבצע עבירות בעלות אופי דומה, ומחזקת את משקלם של שיקולי ההרתעה האישית.

אוסף, כי גם לאופן שבו ניהל הנאשם את משפטו ישנה חשיבות. הנאשם לא חס על בתו, ר, והזמין אותה כעדת הגנה במשפטו, הגם שבעדותה לא הייתה כל רבותא לבירור המחלוקת וחרף הקושי האינהרנטי הטמון בעדות של ילד נגד הורו (ראו פסקה 16 להכרעת הדין).

15. מכלול השיקולים שפורטו מחייב גזירת עונשו של הנאשם בחלקו העליון של מתחם העונש ההולם, אך לא בקצהו העליון של המתחם. אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. תשעה חודשי מאסר בפועל.

ב. שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוף פשע או עבירת איומים.

ג. ארבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון.

16. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ח תשרי תשע"ט, 07 אוקטובר 2018, בנוכחות הצדדים.